

De értelmét, mondd, érzed-é a szónak,
a beszédes időbe bomlott szerelmet –
kikiálthatatlan mozdulatát
ég s föld között,
belőlünk indul s végtelen.

Ízét, csengését, lángját, fényét,
értelmét, mondd, érzed-é a szónak?
Az új teremtés első napjának csodája,
feléledt földnél, kőnél, fémnél
becsesebb, mert
éheznéd kenyered helyett, szomjaznád
jó vized helyett, álmodnád szerelmed
helyett,
izzítanád tiszta lázaid helyett
vizedért, kenyeredért,
lázaidért, szerelmedért...

Ó, nőj fel szívünkben, sudár
Szabadság!

BÖRCsök MÁRIA

FÖLÁLLÍTOM AZ ELEFÁNTCSONTTORNYYOT

Fölállítom az elefántcsonttornyot
feszített vasbetonból,
mert nem hiszek a babonában,
mit a butaság rám parancsol.

En mindig gazdagságra vágytam,
hogy tudjak majd mit odaadni,
mit ér azoknak forradalma,
akik csak jól akarnak lakni?

A szerveim cserélhetők,
mint motorban a rossz szelep,
de csonthéjában az agyvelő
őríz mégis, hogy én legyek,

s én féltem ezt az érrel átszótt,
kocsonyás, sárga anyagot,
mely a mindenségből kiválaszt,
s közli vélem, hogy vagyok,

félelmesen más mint a többi.
És hajt és úz, hogy elvegyüljek,
a hordában hömpölygő magányból
örtornyokba meneküljek.

Mert ha az ember eszmél, érez,
a végtelenség benne van,
mert én vagyok a közösség is,
csak én vagyok, jaj, egymagam.

